

woensdag

19.10.2011

20.00 Concertzaal scène

Flat Earth Society

R.I.P. / FUNeral songs

CONCERTGEBOUW BRUGGE

Biografieën

De muziek die Flat Earth Society (FES) maakt, gaat van pure improvisatie tot strikte partituur en het hele boeiende veld daar tussenin. Het materiaal is 95 % van eigen makelij en verdraagt daarom geen enkel etiket. De labels pop, rock, jazz noch wereldmuziek dekken de lading. FES heeft namelijk een heel eigen sound, waarbij alle schotten tussen genres feestelijk worden opgeblazen. FES kleurt echter niet alleen buiten de vakjes van de jazz (*The Armstrong Mutations* en *FES ft. Uri Caine*), maar gaat ook allianties aan met andere kunst disciplines, zoals theater en film. Voorbeelden hiervan zijn de voorstelling *Larf*, een dramatisch concert van en met Josse De Pauw, de soundtrack bij *Minoes*, een film van Vincent Bal naar het boek van Annie M.G. Schmidt, de bigbandopera *Heliogabal* in opdracht van Gerard Mortier voor de RuhrTriënnale 2003 en het recente project *De Oesterprinses*, een stille film uit 1919 van Ernst Lubitsch, live begeleid door FES met muziek van Peter Vermeersch.

Roerganger van FES is Peter Vermeersch: componist, klarinettist, saxofonist en producer in het rockmilieu (van onder andere dEUS, Raymond van het Groenewoud). Hij maakte muziek met tal van eigen groepen (Union, Maximalist!, X-legged Sally, A Group), componeerde voor theater- en dansproducties van onder meer Wim Vandekeybus, Anne Teresa De Keersmaeker, Dito'Dito, Walpurgis, Radeis en Josse De Pauw en werkte met Peter De Bie en Laika aan *Patatboem* voor Brugge 2002. Daarnaast schreef hij voor het Arditti Kwartet, Prima La Musica, het Smith Quartet en voor het Spectra Ensemble.

Uitvoerders en programma

Flat Earth Society:

Peter Vermeersch: muzikale leiding, componist, klarinet

Stefaan Blancke: trombone

Benjamin Boutreur: altsax

Michel Mast: tenorsax

Bruno Vansina: baritonsax, fluit

Berlinde Deman: tuba

Bart Maris: trompet

Marc Meeuwissen: trombone

Kristof Roseeuw: bas

Luc Van Lieshout: trompet

Peter Vandenberghe: piano & keyboards

Teun Verbruggen: percussie

Wim Willaert: accordeon, stem

Tom Wouters: klarinet

Pierre Vervloesem: gitaar

coproductie: Concertgebouw Brugge, Vooruit (Gent) en Bonk vzw

—

Peter Vermeersch

la Malle-Valise de l'Heimatlos du Sleeping

Peter Vermeersch

In Scum and Sludge

Tom Wouters

Sweet Suffocation

Peter Vandenberghe

Rip it

Peter Vermeersch

Midsummer Night Swim

Peter Vermeersch

De aapverbranding – epiloog

Peter Vermeersch

Malacology

Peter Vermeersch

Blue Braine

Peter Vandenberghe

Man Man Man

Peter Vermeersch / Peter Vandenberghe

MQK

Peter Vermeersch

Left Alone

Peter Vermeersch

la Malle-Valise de l'Heimatlos du Sleeping 2

Macabere ode aan het leven

Flat Earth Society, met componist Peter Vermeersch als roerganger, is een unieke stem in het hedendaagse Vlaamse muzieklandschap dankzij enkele geheel eigenzinnige karaktertrekken.

Een van de opvallendste elementen is de belangrijke plaats die humor krijgt in de muziek van FES. Vermeersch stelt dat die humor geen doel op zich is. Het orkest is geen cabaretesk ensemble om het publiek te vermaken. Integendeel: Vermeersch en zijn muzikanten staan op een ernstige en gedreven manier pal achter hun muziek. Maar voor hen is humor de enige manier om iets ernstigs te zeggen over de zwaarte van het leven. Humor is onlosmakelijk met het leven verbonden en staat voor een alerte en open levenshouding.

Een tweede opvallend kenmerk is de communicatieve kracht van het ensemble. Door de zichtbare dialoog tussen de muzikanten op het podium en de grote speelvreugde waarmee ze musiceren, wordt een optreden van FES een gebeurtenis waarin het publiek echt meegetrokken wordt. Een concert wordt zo een ware belevenis.

Ten derde gaat het orkest op stilistisch vlak enorm eclectisch te werk. Volgens Vermeersch is dit geen intellectueel spel van citeren en combineren dat de luisteraar het gevoel geeft in een muzikale quiz te zijn aanbeland. De stilistische veelvuldigheid is wel een natuurlijk gevolg van de openheid van de componist en de muzikanten. In de huidige maatschappij is het niet langer nodig om de hele wereld af te reizen om een veelvoud aan muziek te beleven, je kan als een spons constant allerlei invloeden opnemen. Elk nieuw geluid prikkelt Vermeersch' nieuwsgierigheid. Hij tracht steeds door te dringen tot het wezen van de

muziek en maakt ze zo bruikbaar als inspiratie voor zijn eigen werken. De componist zoekt ondanks de uiteenlopende invloeden bij elk stuk toch naar een zekere eenheid, zodat er echt nieuwe muziek kan ontstaan.

FES bezit ook een geheel eigen houding ten opzichte van chaos en structuur. Chaos zien zij als de noodzakelijke basis van waaruit muziek vertrekt. Vanuit chaos kan muziek ontstaan door het aanbrengen van structuur. Klassieke componisten als Ligeti en Lutoslawski – die zich concentreerden op het structureren van een chaotisch klankenpalet – zijn dan ook bijzondere inspiratiebronnen voor Peter Vermeersch.

De Nederlandse jazzscene van de jaren 1970, met muzikanten als Willem Breuker, Mischa Menghelberg en Han Bennink, dienden eveneens als inspiratiebron. Enerzijds ontmoeten we bij deze Nederlandse muzikanten een energieke chaos die zowel eenvoudige muzikjes als extremere klanken bevat. Anderzijds wordt hun muziek ook compositorisch gestuurd. Dit maakt van elk optreden een echte happening: er gebeurt iets. Ook met de postmoderne New Yorkse Downtown-scene, waarin de chaotische akoestische wereld van de grootstad gestructureerd wordt in telkens nieuwe improvisatorische relaties tussen muzikanten, is de muziek van Peter Vermeersch gelinkt. In het werk van Peter Vermeersch gaan chaos en structuur hand in hand. Soms hoor je quasi toevallig ontstane klanken, op andere momenten weerklinkt er een volledig uitgeschreven orkestpassage. Tussendoor proberen de muzikanten zowat alle mogelijke improvisatietechnieken uit.

Peter Vermeersch doorbreekt een aantal instrumentale conventies en bevindt zich ook hierbij in het spanningsveld tussen

chaos en structuur. In plaats van de klassieke rolpatronen van de bigband te volgen – die hun waarde al lang bewezen hebben – probeert Vermeersch te verrassen en uit te dagen door te experimenteren met nieuwe invalshoeken. Zijn manier van werken doet denken aan Herbie Hancock die zichzelf in het tweede kwintet van Miles Davis verplichtte de piano als een melodius i.p.v. harmonisch instrument te benaderen door bovenop zijn linkerhand te gaan zitten. Vermeersch laat een hoge blazer de baslijn spelen, laat het belangrijkste muzikale proces in de begeleiding weerklinken ...

Het zoeken naar nieuwe onconventionele instrumentencombinaties is een van de centrale motieven voor het project *R.I.P.* (Rest in Peace). In dit project toont FES ons haar verre toekomst waarbij het orkest uit elkaar zal vallen door de achtereenvolgende overlijdens van de muzikanten. Lottrekking bepaalt de volgorde van de overlijdens van de muzikanten, die dus een na een, of soms in groep – bij een vliegtuigcrash – het podium verlaten. Zo wordt naarmate het concert vordert het orkest kleiner en kleiner en ontstaan er onlogische en dus interessante instrumentencombinaties. Voor Vermeersch was de uitdaging om telkens op een oprechte manier een in memoriam te componeren voor de medemuzikant in kwestie, en dat met de beschikbare instrumenten. De verschillende persoonlijkheden van de muzikanten geven aanleiding tot een breed spectrum van stijlen, emoties en texturen. Als er ten slotte nog één muzikant overblijft, gaat die in zijn laatste frasen de dialoog aan met de overleden muzikanten. Wanneer ook de laatste muzikant sterft komen alle muzikanten, zoals in de roman *Blues voor Gaston* van Roland Topor, weer samen en

wordt het 'weezien' gevierd met hetzelfde *uptempo* stuk waarmee de cyclus begonnen was. Het is als het ware een feestmaaltijd over de dood heen, waar iedereen vrolijk is en uitgelaten zoals in de laatste scène van Kusturica's bekroonde film *Underground*.

Het project lijkt een grap, maar is ook ernstig: het groteske en absurde van de dramatische voortgang in *R.I.P.* bewandelt de smalle weg tussen droefenis en levensvreugde. En er is de muziek die zalft en energie geeft voor de toekomst.

Lieven Van Ael

R*I*P

FUNeral songs

R.I.P. / FUNeral songs © Phile Deprez

‘Eeuwigheidsmuizenissen zijn niet aan mij besteed en ik heb ook geen speciale interesse voor de persoon van de kunstenaar, zijn geest dus. Wat mij boeit zijn de beelden, de boeken, de brokken muziek en de vele soorten maaksels van vroeger en nu die zich aandienen, hier en nu.’

— Peter Vermeersch

MR. PROBE, ZWERM
GREGORY FRATEUR
& MATTIJS VANDERLEEN

Popcorn

vr 23.12.11 / 20.00 / ConcertgebouwCLUB
Popcorn / Mr. Probe & Zwerm – Gregory Frateur & Mattijs Vanderleem

Het recept van het CLUBconcert *Popcorn* is eenvoudig. Samen met drummer Mattijs Vanderleem en zanger Gregory Frateur kozen het elektrisch gitaarkwartet Zwerm en het experimentele duo Mr. Probe zes popnummers. Muziek die ze altijd al eens wilden spelen. Zes componisten schreven daarna een nieuw werk, geïnspireerd op een van de popsongs.

© National Science Foundation

wo 16.05.12 / 20.00 / Concertzaal
De Boot en de Berg / Flat Earth Society & Champ d'Action

Het zinken van de Titanic is de metafoor geworden voor de menselijke hybris. Vandaag slaat de metafoor over van het schip naar de ijsberg die smelt. FES speelt een nieuwe compositie van Peter Vermeersch, naar het verhaal van de ijsberg. Champ d'Action brengt vervolgens het legendarische *The Sinking of the Titanic* van Gavin Bryars.

In het Concertgebouwcafé kunt u gezellig nagenieten met cultuurliefhebbers en mogelijk ontmoet u er ook de artiesten.

WWW.CONCERTGEBOUW.BE
+32 70 22 33 02 / IN&UIT 7 ZAND 34 BRUGGE

Provincie
West-Vlaanderen

BRUGGE

FLUXYS
REGIO VAN BRUSSEL

**MUZE
MUSE**

Grensoverschrijdend netwerk voor klassieke en hedendaags klassieke muziek

DeMorgen
een open poort naar meer

Knack

Klara

COBRA
BE

focus • wtv